

TI-FAM, FATA VRĂJITORULUI

SEMĂNĂTORUL EVANGHELIEI

O emoționantă viață adevărată - povestire misionară
pentru baieți și fete.

TI-FAM : Fata vrăjitorului, este o povestire adevă -
rată, din Haiti, care se bazează pe fapte reale.

Ti-Fam este fica unui trib înapoiat, din munți. Ta-
tăl ei este un vrăjitor, conducătorul închinării la
spirite. Închinarea la spirite include și închinarea
la spiritele diavolului, stăpânirea spiritului și
credința în puterea farmecelor și vrăjitoriilor.

În această povestire misionară, Evanghelia lui Hris-
tos întîlnește și învinge demonismul care înrobește
poporul. În timp ce învățătorul școlii duminicale
va spune povestirea, va înțelege împreună cu băieții
și fetele care ascultă, și vor cunoaște mai bine
obiceiurile VODOO (vrăjitoriile și închinarea la
spirite) și felul cum este folosită Biblia în prezent.

Folosiți această povestire misionară la toate grupu-
rile de copii. Povestea va înarma pe copii cu infor-
mații misionare, și îi va îndemna să conducă lecțiile
spirituale și acasă, spre fiecare inimă.

TITLURILE POVESTIRILOR.

CAPITOLUL 1 : Cartofi dulci și o rochie cu cuvinte
pe ea.

CAPITOLUL 2 : Vîjîit de vînt și ploaie mare.

CAPITOLUL 3 : Rugăciune și o pasăre rotindu-se.

CAPITOLUL 4 : Drumul spre casă și izbucnirea unui
foc.

CAPITOLUL 5 : Un strigăt pentru foc și strigăt
de ajutor.

CAPITOLUL 1

(Se folosesc ilustrațiile pe flanelograf de la nr.1) pî-
na la nr.8)
Cartofi dulci și o rochie cu cuvinte pe ea.

Scena 1

Soarele a apărut pe deasupra munților în Haiti,
cînd Ti-Fam dormea ghemuită pe o rogojina de frunze
de banan, ce era patul ei. După ce s-a trezit, ea
a scos rogojina afară la soare și a sprijinit-o de

peretele casei lor, ce avea două camere, făcută din
pămînt.

Ti-Fam și-a îndreptat corpul și s-a întins cu lene.
Cu ochii pe jumătate deschiși ea a văzut un pușor
mic, galben și pufos apropiindu-se de foc. Ea s-a
aplecat repede și l-a luat. L-a certat drăgălaș:

-Tu trebuie să fi atent; eu nu pot să mă uit după
pușori tot timpul.

-Ti-Fam, a strigat-o mama ei cu glas tare, trebuie
să săpăm ca să scoatem restul de cartofi pentru piața
de mîine. Mergi chiar acum și taie mai multe frunze
de banan, că știi că ne trebuie pentru coșuri.

Punînd pușorul jos, Ti-Fam și-a amintit imediat.
A doua zi era zi specială de piață. Mama i-a promis
că dacă vor încasa destui bani din vînzarea cartofi-
lor, îi va cumpăra o rochie nouă. Ti-Fam a luat cuți-
tul ei cel mare, și a alergat la pomii de banane.

Scena 2

- Ti-Fam! strigă o voce încet.

Ti-Fam a văzut o fată cam de vîrsta ei, venind spre
ea.

- O, Maria, ghicește ce o să am. Mama are de gînd
să-mi cumpere o roche nouă, cu cuvinte pe ea.

- Cuvinte! Tu nu poți să le citești. Ti-Fam, eu
am început să învăț să citesc.

- O - oo, Maria, adevărat? Ai să mă înveți și pe
mine?

- Da, în fiecare zi. Noi mai avem și o altă nou-
tate, a spus Maria.

- Lasă-mă să ghicesc - un nou colier vrăjit de la
tatăl meu.

Maria a dat din cap:

- Noi nu mai avem de gînd să mai cumpărăm niciun
colier vrăjit de la tatăl tau.

Ti-Fam a rămas cu gura căscată. Ea a apucat talisma-
nul ei vrăjit care-i atîrna în jurul gîtului.

- N-o să mai cumpere niciodată lucruri vrăjite, zi-
se ea răstită. Poate vă arde casa. Poate o să vă im-
bolnăviți! Dragă Maria, nu ți-e frică?

- Nu-u, a rămas pe poziție Maria. Noi sîntem crești-
ni acum. Noi ne încredem în Domnul Isus că El ne va
purta de grijă.

- Domnul Isus? Este El mai puternic decît vrăjito-
riile tatălui meu?

- El este Fiul lui Dumnezeu. Victor ne-a spus totul
despre El.

- Nu-l crede, Victor spune minciuni.

- Nu, Victor spune adevărul, spuse Maria liniștită.

- Sînt numai minciuni, minciuni, MINCIUNI... a stri-
gat Ti-Fam.

- Ti-Fam, i-a explicat Maria, cuvintele lui Victor
sînt din Biblie, care este Cuvîntul lui Dumnezeu. Ea

este adevărată. Am de gând să învăț s-o citesc, și am să te învăț și pe tine. După piață avem de gând să cumpărăm o Biblie de la stația misionară.

- Nu, Maria, nu te duce la stația misionară. Străinii aceia te vor lovi. Vei avea nevoie de tatăl meu. El nu va veni dacă tu faci asta.

Maria a scuturat capul:

- Isus este mai tare decât vrăjitoriile tatălui tău. Misionarii ne spun despre adevăratul Dumnezeu. Victor spune că misionarii sînt amabili și buni și-i ajută pe oamenii bolnavi să se facă bine.

- Însănătoșirea oamenilor este treaba tatălui meu, a insistat Ti-Fam. Nu e treaba lor să facă munca tatălui meu.

Ti-Fam a alergat cu frunzele ei de banan, spre mama ei care ședea obosită lînga coșurile cu cartofi, proaspeți scoși din pămînt.

- Mamă, mamă! familia Mariei nu va mai cumpăra niciodată coliere vrăjite. Mi-a spus Maria că ei sînt creștini.

Scena 3

A doua zi de dimineată, devreme, Ti-Fam și-a așezat cu grijă coșul pe cap, așa ca el să nu poată cădea.

- Vino mai repede, trebuie să plecăm, dacă nu nu mai ajungem la piață, o certă mama ei, ridicîndu-și propriul coș.

"Nu trebuie să te grăbești chiar așa," se gîndea Ti-Fam, ocolind focul și uitîndu-se după tatăl ei care se ducea la templul dumnezeilor lui. Ea se gîndea ce nenorocit și violent arăta, în cămașa lui roșie, și cu basmau înfășurată în jurul capului. A trecut-o un fior: ce vrăjitorie va mai face astăzi? Poate va face ca spiritele diavolului să aducă vreo nenorocire peste familia Mariei, pentru că au devenit creștini? De ce au ascultat ei pe Victor? - "Hai mai repede," a zise doamna Orestil, împingînd-o pe Ti-Fam înaintea ei.

Scena 4

Ele se porniră să urce muntele pe poteca ce ducea afară din valea lor. Cînd au ajuns în punctul cel mai înalt, Ti-Fam a privit înapoi spre valea lungă. Cea mai îndepărtată casă, era a Mariei. Va arde casa lor? Spiritele puteau face așa ceva.

Ti-Fam alergă pentru a ține pas cu mama ei. Ti-Fam s-a uită mai de aproape la mama ei. Dispăruse talismanul de la gîtul ei.

- Mamă, oprește-te. Ți-ai pierdut talismanul.

- Nu, nu l-am pierdut, a spus mama ei. Mi s-a rupt de dimineată și l-am scos. Nu mi se va întîmpla nimic.

- O, da, așa o să fie, a suspinat Ti-Fam...Ea a apucat strîns propriul ei colier, și și-a plimbat

degetele în jurul lui, ținîndu-l așa, mult timp. Ti-Fam și mama ei s-au dus direct la piață, s-au oprit în fața unui cumpărător voinic gras, ca să-i vîndă cartofi. Doamna Orestil a pus coșul în fața lui. Apoi a ridicat coșul de pe capul lui Ti-Fam, și l-a pus jos lînga celălalt.

- Omul acela voinic dădu la o parte frunzele de banan, de pe coșul mai mare, și se uită cu atenție la cartofi.

- Ah - ha, rînji el, credeți că puteți să mă înșelați? sînt viermănoși ... Vă dau pentru toți numai treizeci și cinci de cenți.

Mama Ti-Fam-ei întinse mîinile și luă banii, apoi ridică coșul fetei, înca plin.

- Ia tu coșul gol, micuțo.

Apoi doamna Orestil conduse pe Ti-Fam într-un loc mai liber și puse coșul din nou jos.

- Stai aici; eu mă duc să cumpăr fasole, zahăr, o lampă, și apoi voi vedea ce voi mai face și cu aceștia, spuse ea dînd o lovitură coșului cu cartofi; și cu rochia ta.

Scena 5

Ti-Fam ședea jos lîngă coșuri.

- Cartofii tăi sînt de vînzare? a întrebat o voce puternică.

- Da, s-a uitat Ti-Fam în sus la fața bronzată, strălucitoare a unui om fericit; un - un dolar și douazeci și cinci de cenți, s-a bîlbîit ea.

- Asta-i prea mult, a rîs el forțat, dar am nevoie de ei astăzi pentru Granny Holdeman, așa că am să-ți dau pe ei treizeci și cinci de cenți.

Ti-Fam s-a ridicat:

- Eu nu cunosc nicio Granny Holdeman, dar eu am muncit greu și i-am cărat drum lung. Prețul este patruzeci de cenți.

- Bine, a rîs el din nou, sînt aici patruzeci de cenți.

Ti-Fam s-a uitat la banii din mîna ei; sînt suficienți pentru o rochie - una cu cuvinte pe ea.

A strîns banii în mînă și a chicotit.

Atunci Ti-Fam a văzut pe mama ei venind.

- Mamă, a strigat ea, mamă, acum putem să cumpărăm rochie mine.

- Nu, nu, banii noștri sînt aproape cheltuiți.

- Dar, mamă uită-te. Ti-Fam a deschis mîna, vezi? patruzeci de cenți..

- A - a - a, poate acum vei avea rochia nouă.

Ti-Fam a tras-o pe mama ei la prăvălia unde erau rochiile și tot felul de îmbrăcăminte.

Ea a arătat spre una cu cuvinte englezești.

Scena 6

- Este șaptezeci și cinci de cenți, spuse un om

bătrîn plin de zbîrcituri.

- Eu nu am șaptezeci și cinci de cenți, a spus doamna Orestil, am să-ți dau pe ea douăzeci de cenți.

- Ei bine, a ridicat omul din umerii lui înguști, cincizeci de cenți și niciun bănuț mai puțin.

- Face treizeci de cenți, și vreau să o iau pentru fetița mea, care este aici; uită-te ce nevoie are de o rochie nouă.

- Niciodată, a zis omul, punînd rochia înapoi.

Ochii Ti-Fam-ei s-au umplut de lacrimi.

- Uite ce ai făcut. i-ai rupt inima.

Doamna Orestil era supărată. A luat cei patruzeci de cenți de la Ti-Fam și i-a pus în fața lui:

- Ia toți banii pe care-i avem.

Omul a pus cei patruzeci de cenți în buzunarul lui. Ti-Fam a pus jos coșul ei și a luat rochia în brațele ei subțiri, strîngînd-o la piept. Chiar atunci a auzit o voce blîndă peste umărul ei - era Maria.

- Vino să vezi ce are Victor. El este aici acum și are de gînd să spună o poveste.

- Victor! s-a cutremurat Ti-Fam, nu.

Maria a înaintat spre un grup mare de copii. Ti-Fam a văzut o tablă mare în fața lor, care era sprijinită pe trei picioare. Apoi a văzut un bărbat înalt care ședea lînga ea. Omul ținea o carte neagră sub braț.

- Mamă, a gîfîit ea, este omul care a cumpărat cartofii de la mine. El este Victor!

Scena 7

Victor a început să vorbească cu o voce puternică și clară. Ti-Fam și-a pus rochia în coșul ei și și-a acoperit urechile cu minuțele ei slabe.

- Eu n-am să-l ascult, mamă.

Doamna Orestil a aprobat din cap, dar nu și-a acoperit urechile.

- Dar am să-l văd, a spus Ti-Fam grijulie, pentru-că îmi place puțin de el... pentru-că mi-a cumpărat cartofii.

- Cu mulți ani în urmă, în altă țară, a auzit Ti-Fam cuvintele nedeslușit, era un împărat rău și un popor care se închina unui dumnezeu neadevărat, numit Baal. Un prooroc numit Ilie, se închina Dumnezeului adevărat. Ilie a spus că el vrea să aibe prilejul să arate care este Dumnezeul adevărat - Acela căruia i se închină el, sau acela pe care îl slujește împăratul. Pe vîrfurile muntelui a venit mult popor. Au fost construite două altare din pietre; Ti-Fam a văzut pe Victor că a pus pozele pe tablă. Ea se mira de felul cum erau făcute. Le-a făcut Victor printr-o vrăjitorie? Ea lăsa ca degetele să-i alunece la o parte.

- Oamenii care-i slujeau lui Baal au tăiat un bou și l-au așezat pe altarul lor. Erau 450 de astfel de prooroci. Ei erau un fel de vrăjitori. Ei au chemat pe dumnezeul lor să trimită foc să le ardă jertfa,

a spus Victor. Cît a fost ziua de lungă, ei au strigat și au jucat în jurul altarului. Ei și-au făcut chiar și tăieturi cu cuțitele, dar tot nu s-a întîmplat nimic.

- Minciuni, a șoptit Ti-Fam.

- Ilie a spus că este rîndul lui. El a tăiat un bou și l-a așezat pe celălalt altar, apoi a pus niște oameni să sape un șanț în jurul altarului și a turnat patru căldări cu apă peste jertfă. Ei au făcut lucrul acesta de trei ori. Au fost îmbibate cu apă chiar și lemnele pentru foc. Apoi Ilie s-a rugat. El a rugat pe Dumnezeu să se arate pe El Insuși. Focul a venit din cer pe pămînt, și a ars jertfa, lemnele, și pietrele. Focul a uscat chiar și apa care era în șanț. Atunci toți au știut că Dumnezeul căruia îi slujește Ilie este Dumnezeu viu și adevărat - El este singurul căruia eu îi slujesc, a spus Victor, El este plin de putere și vă iubește pe voi.

- Minciuni, minciuni, MINCIUNI, a zis Ti-Fam, și a apucat cu teamă colierul fermeat. Ti-Fam a văzut că mama ei l-a ascultat cu adevărat pe Victor.

- Poate este cineva aici, astăzi, a zis el, care vrea să se întoarcă de la slujirea dumnezeilor falși și să primească pe singurul Dumnezeu adevărat, Domnul Isus Hristos, în inima și viața sa. Dacă este, puteți veni să vorbiți cu mine, și ne vom ruga împreună.

Doamna Orestil a făcut un pas înainte.

- Mamă, MAMĂ!, a țipat Ti-Fam cu frică.

Doamna Orestil s-a întors și a plecat încet spre casă.

- Eu cred că... acest Victor...are dreptate, a zis ea.

Cum au ajuns acasă, Ti-Fam a auzit-o pe mama ei spunîndu-i vrăjitorului:

- Dumnezeul lui Victor trebuie să fie mai puternic decît dumnezeii noștri.

- Pînă aici! Destul! a țipat Orestil. Il voi aranja eu pe acest Victor. El nu întoarce numai vecinii împotriva mea, dar acum văd și... pe tine.

Scena 8

"Îmi trebuie ceva foarte special ca să fac o vrajă împotriva lui Victor,"s-a gîndit Orestil. Imediat a întins mîna spre coșul Ti-Fam-ei.

- Am să iau aceasta, a zis el; a tras afară rochia nouă și s-a întors spre templul lui.

- Tată!, rochia mea nouă, a gemut ea. Un fior rece a trecut prin Ti-Fam, și a rămas așteptînd.

Cînd vrăjitorul a venit înapoi, ținea o păpușă de cîrpă, făcută din rochia Ti-Fam-ei.

- Vezi, eu am făcut un blestem pentru Victor; această păpușă este Victor, și am înfipt în inima lui aceste

ace! aceste două unghii vor face ca vraja să fie ținută ca în niște mâini; și acest fir negru este o amenințare că Victor va muri.

Ti-Fam abia mai avea curajul să respire. Pîna acum, ea nu văzuse niciodată pe tatăl ei să mai fi făcut un blestem de moarte pentru cineva.

CAPITOLUL 2

(Se folosesc ilustrațiile pe flanelograf de la nr.8 la nr. 16)

Vîjlit de vînt și ploaie mare.

Scena 9

Săptămîna următoare, cînd Ti-Fam și mama ei s-au dus la piață din nou, atmosfera era foarte încărcată: imediat a început să bată vîntul și să se facă vîrtejuri de praf.

- Incepe să plouă, mamă.

- Ah, a spus doamna Orestil, are să fie o mizerie! Hai să mergem acasă.

- Dar, mamă, nu l-am văzut pe Victor. Crezi că a murit?

- Nu, a scuturat ea din cap, eu nu cred că a murit, el nu se teme de vrăjitorii.

- Ție nu ți-e frică mamă de cînd nu mai porți colierul tău vrăjit?

Ti-Fam știa că mama ei nu l-a mai purtat de mai mult de o săptămînă.

Doamna Orestil nu i-a răspuns.

La plecarea din piață, Ti-Fam mai aruncă o privire peste umăr, încercînd să-l vadă pe Victor.

Ti-Fam și mama ei urcau pe cărarea șerpuită spre vîrfului primului munte. Mergînd apoi la vale, pe coastă, Ti-Fam începu să alunece. Încercînd să o prindă Doamna Orestil își lovi piciorul într-o piatră ascuțită, rupîndu-și pantoful vechi. Ea gemu de durere și se lăsă jos lînga potecă. Ti-Fam o cuprînsese în brațe pe mama ei.

- Mamă dragă, mamă dragă, șopti ea, trebuia să-ți fi dat ție talismanul meu.

- Și așa alunecam, draga mea; sîntem aproape de casa misionarilor?

- O, mamă! noi nu putem merge acolo. Misionarii o să ne facă rău. Spiritele vor fi foarte supărate, la fel și tata.

- Trebuie să mergem! a spus doamna Orestil hotărîtă. Vîntul și ploaia bat din ce în ce mai tare; trebuie să rămînem acolo peste noapte.

- Mamă, te rog, nu! ceru Ti-Fam.

Deoarece mama ei porni întracolo, Ti-Fam o urmăritînd talismanul din jurul gîtului strîns în mînă.

Scena 10

Ele au ajuns la casa misionarilor. Cum tunetul bubuia și ploaia curgea, doamna Orestil a bătut la ușa celei mai apropiate clădiri.

După un moment, un om a deschis ușa. Era Victor. Ti-Fam și mama ei au rămas fără grai.

- Intrați, intrați, le-a spus el cu o mare voioșie în glas.

Doamna Orestil a intrat înăuntru și s-a așezat obosită pe un scăunel lîngă sobă. Ti-Fam stătea lipită de mama ei. Cu greu putea crede că-l vede pe Victor. Era el, și încă foarte viu. Nu a fost nici măcar bolnav. El s-a întors spre Ti-Fam.

- Vino mai aproape de foc să te poți usca.

Ti-Fam nu s-a mișcat. Ochiul ei erau mari și speriați. El a privit-o cu atenție:

- Nu ești tu fetița, aceea care mi-a vîndut cartofi la piață, săptămîna trecută?

- Da, și mama mi-a cumpărat o rochie nouă și... și - .

Aici a încetat vocea Ti-Fam-ei.

Doamna Orestil vorbi:

- Noi am auzit povestirea dumitale. Mie mi-a plăcut ce spuneai despre Dumnezeu dumitale. Dar cînd i-am spus soțului meu, vrăjitorul Orestil, el a făcut un blestem de moarte pentru dumneata.

- Dumneata vei muri, a spus Ti-Fam tremurînd, și noi n-am vrut să venim aici. Spiritele vor fi supărate, și misionarii ne vor lovi, ne vor face rău.

- Nu, domnul și doamna Turnbull nu vă vor face niciun rău. Ei au fost gata să ajute cu alimente pe oricine a avut nevoie.

- Eu am început să cad și mama m-a prins, dar ea și-a rănit degetul mare de la picior, a spus Ti-Fam.

- Ia să văd! și Victor a îngenunchiat și se uită la degetul rănit. Se ridică și plecă spre ușa. "Am s-o aduc pe Granny Holdeman, ea va îngriji piciorul mamei tale."

Victor și-a tras pardesiul pe el și alerga afară în ploaia care curgea șuroaie.

După ce plecă el, Ti-Fam se uită prin cameră; ochii ei se opriră pe ceva foarte familiar - era tabla cu picioare pe care o văzuse în piață cînd Victor le spusese povestea despre acei vrăjitori - preoții lui Baal. Apoi văzu o carte neagră, deschisă, pe un raft. Ea prînsese în mînă talismanul, care era un usturoi legat cu o sfoară, și se îndepărtă.

Scena 11

Ușa se deschise și Victor se întorse însoțit de o femeie cu o față plăcută care zîmbi spunîndu-le "hello - bună ziua", apoi își trase fularul de pe cap, lăsînd să i se vadă părul negru cum e cărbunele,

de care era foarte mîndră.

- V-am adus-o pe Granny Holdeman, ea este mama doamnei Turnbull; ea vă va ajuta. Ploaia asta grozavă a inundat subsolul celeilalte clădiri, așa că domnul și doamna Turnbull au nevoie de mine acolo.

Ușa se izbi tare, închizîndu-se după Victor.

- Fetișo, a zis Granny, în timp ce am să spăl și am să pansez piciorul mamei tale, tu poți să citești cu voce tare, din cartea aceea de pe raft. Ea este Cuvîntul lui Dumnezeu - Biblia. Ti-Fam și-a strivit degetele strîngînd usturoiul ei vrăjit.

- Eu - eu, nu pot să citesc, a spus ea rar, și mi-e frică de cartea aceea neagră.

- Ea povestește o poveste minunată, dragă! Ea spune despre un Om care i-a iubit și i-a ajutat pe oameni. Intr-o zi un băiețel avea febră mare - acest Om i-a vorbit, și febra a plecat de la el, iar băiețelul s-a făcut bine. Altă dată a făcut pe un om olog să meargă și pe unul orb să vadă.

- Eu nu cred asta; tatăl meu este vrăjitor și el nu poate să facă așa ceva, a spus Ti-Fam.

- Acest om era cu totul altfel, a răspuns Granny, El era însuși Dumnezeu.

- Mai spune-mi despre El, spuse doamna Orestil, plecîndu-se înainte.

Granny termină bandajul și luă cartea așezîndu-se lînga doamna Orestil.

Cînd Granny începu să citească, Ti-Fam duse la fereastră; ea nu vru să asculte; fiind speriată. Cum poate mama ei să asculte cuvintele din cartea neagră? Ea a auzit numele Isus și și-a pus degetele în urechi. Apoi a auzit-o pe Granny spunînd:

- "Trebuie să stai aici peste noapte, sînt rogojini în sală, o să le pregătim pentru voi".

- Nu, Ti-Fam alergă către ușă și încercă să iasă afară. Dar vîntul o forță să între înapoi.

- Trebuie să ramînem, zise mama ei, o să pornim la drum mîine dimineață, devreme.

Toată noaptea Ti-Fam se zvîrcolit și se întoarse în pat. Ea bubuitul unui tunet se ridică drept în picioare. "Spiritele erau foarte supărate pe ele pentrucă stăteau aici".

Mama ei îi șopti să se scoale, cînd era încă dis de dimineață, era încă întuneric, în lumina cenușie a zorilor.

- Grăbește-te Ti-Fam, trebuie să mergem acasă. Mai plouă și dacă nu plecăm repede, rîul se va umfla și nu-l vom mai putea trece multe zile. Cu grija au ieșit de sub păturile calde și au plecat. Pe drum au luptat cu toată puterea lor împotriva vîntului puternic care le izbea cu ploaie din toate părțile.

- O, mamă, se văită Ti-Fam, spiritele sînt foarte supărate pe noi. Trebuie să ajungem acasă și să-i cerem lui tata să oprească această furtună.

Scena 12

Ti-Fam și mama ei auziră urletul rîului cu mult înainte de a ajunge la el. Ele se opriă în noroiul de la marginea rîului în voluteală. Doamna Orestil privi cu îngrijorare la abundența de ape.

- Îl vom trece, murmură ea răgușită; nu putem sta aici; dacă ne grăbim cred că o vom putea face.

Doamna Orestil intră în rîu cu Ti-Fam lîngă ea.

Ti-Fam se agăță disperată de mîna mamei ei, luptîndu-se cu apele rîului.

În sfîrșit au ajuns la malul celălalt.

- O, mamă, ți-ai pierdut bandajul.

Mama ei nu-i răspunse, ea mergea șchiopătînd, cît putea de repede. După un timp au ajuns Orestil, deschise ușa și le ajută să intre înauntru.

Scena 13

- Dragă tată, te rog oprește furtuna, a plîns Ti-Fam. Eu mi-am păstrat colierul meu vrăjit, tată și eu nu mai vreau să mai merg niciodată la misiune.

Ochii lui Orestil au scînteiat:

- Misiune, ați îndrăznit să mergeți la misiune!

El lovi în dulapul lui și izbucni:

- Eu sînt Orestil, vrăjitorul. Furtuna este din cauza voastră. Voi amîndouă ați supărat spiritele așa de mult și nu are să se oprească acum.

Ti-Fam a privit în jos la usturoiul care-l avea legat de gît: "N-ar vrea el s-o ajute în toate lucrurile?"

- Tată, rosti Ti-Fam cu neliniște, nu te-ai uitat la piciorul mamei. O, uite ce umflat este. Te rog, vindecă-l. Și lacrimile sclipiră în ochii ei.

Scena 14

Orestil se uită în jos la soția lui; era încă tot supărat.

- Dragă mamă, cum să te ajut? Tu nu vei mai purta colierul vrăjit!

- Poate că eu găsesc că nu e bun de nimic, spuse doamna Orestil încet.

Toți erau tăcuți.

Vîntul urla în jurul cabanei și ploaia curgea înainte. Orele se scurgeau greu.

În cele din urmă, în a treia zi, cineva a bătut la ușă.

Scena 15

Era Victor.

- De ce ai venit aici? mîrîi Orestil la omul pe care-l ura.

- Te rog să mă ascuți, a spus Victor. Furtuna este mult mai rea decît crezi dumneata. Ploaia a deslipit pietrele mari de pe munte. Se pare că se vor prăbuși. Trebuie să plecați de aici chiar acum.

- Idiotule! a mîrîit Orestil. Spiritele nu vor lăsa niciodată ca pietrele să cadă peste noi.

- Orestil, eu te-am prevenit, spiritele nu pot să te ajute.

- Poate Dumnezeuul tău sa ne ajute? a întreat Orestil.

- El este singurul care poate ajuta. El ne iubește. Indiferent ce se întîmplă, eu știu asta, și tu poți să cunoști dragostea lui.

- Dă-i voie să ne spună cum, îndrăzni doamna Orestil; mai ales că a venit pe furtună ca să ne anunțe.

- Bine, acceptă Orestil obosit, dar el își ascunse fața în mîni.

Ti-Fam a privi în sus la Victor, vru și ea să-l asculte puțin.

- Singurul Dumnezeu adevărat, zise Victor, este mai mare decît toate spiritele; El a făcut toate lucrurile și este un Dumnezeu care ne iubește.

- Iubește, repetă doamna Orestil, încercînd să vadă dacă acest cuvînt este tot atît de frumos spus cînd îl rostește ea.

- Da, dădu din cap Victor. Dumnezeu vă iubește. El nu vrea să vă lase să trăiți cu frica acelor spirite rele. El vrea ca voi să vă temeți de păcat.

- Păcat, a mîrîit Orestil, cine ești tu ca să-mi vorbești mie despre păcat?

- Păcatul nu este pentru că eu nu am păcătuit, a spus Victor; da, și eu am păcătuit. Biblia, -Cuvîntul lui Dumnezeu, spune: "Toți au păcătuit" - Romani 3:23 dar Dumnezeu a făcut ceva pentru păcat. Dumnezeu Fiul, Domnul Isus Hristos, care niciodată nu a păcătuit, a murit pe cruce pentru toate păcatele noastre. Toți acei care îl primesc pe Domnul Isus ca Salvatorul lor, au păcatele iertate. Nimeni nu trebuie sa trăiască în frică, încercînd să roage spiritele să nu-i facă rău.

- Dar, și doamna Orestil privi cu înflăcărare la el, ce zici despre vrăjitorii. Văd că acei care cred ca și dumneata, nu poartă obiecte vrăjite.

- Așa este. Biblia spune: "...nu se va mai uita spre altare, care sînt lucrarea mîinilor lui, și nu va mai privi la ce au făcut degetele lui," Isaia 17:8.

- Eu am să privesc la Dumnezeul dumitale acum, a spus doamna Orestil, spre norocul ei.

- Și eu îți spun să pleci de aici, țipă Orestil la Victor. Tu vorbești împotriva mea, împotriva lucrurilor pentru care îmi petrec viața făcîndu-le; pentru că fac vrăjitorii, spiritele nu-mi vor face rău. Pleacă de aici.

Victor își plecă capul:

- Este casa dumitale Orestil; eu îți respect dorințele. Doamnă Orestil, Dumnezeu va fi de mare

preț pentru dumneata; încrede-te în El.

Îndată ce ușa se închise, Orestil se întoarse spre soția lui:

- Cum poți să crezi minciunile pe care le spune omul acela?

- Eu simt în inimă că el spune adevărul; nu mi-e frică, în locul fricii am pace aici, a zis ea arătînd cu mîna spre inimă.

- Acel om a produs destule necazuri, a zis Orestil și s-a ridicat; sigur am să-i fac acea vrăjitorie a mea, care acționează împotriva lui.

Scena 16

- Ce ai de gînd să faci, tată, exclamă Ti-Fam.

El își luase cuțitul lui cel mare.

- Nu, a încercat doamna Orestil să-l împiedice.

- Nici tu, nici nimeni altcineva nu mă poate împiedica acum.

- Numai adevăratul Dumnezeu poate, a contrazis doamna Orestil pe soțul ei.

Orestil s-a uitat la ea: fața ei era albă de supărare.

Atunci el s-a întors iute și a ieșit repede afară în vuietul vîntului și în ploaia care curgea într-una.

- Victor a făcut rău că a vorbit împotriva lui tata și a spiritelor, suspină Ti-Fam plîngînd, dar nu vreau ca tata să-l omoare.

CAPITOLUL 3

(Se folosesc ilustrațiile pe flanelograf de la nr.17 la nr. 24)

Rugăciune și o pasăre rotinduse.

Scena 17

Orestil mergea cu grabă de-a lungul cărării care ducea la casa Mariei. El ținea înșfăcat cuțitul lui mare într-o mîna, iar cu cealaltă își apăra ochii de ploaie, uitîndu-se după Victor.

"Victor e un bun cățărător, dar eu sînt și mai bun," se gîndea Orestil. "Eu o să fiu în stare să-l prind pe un loc drept, lîngă stîncile mari; oricine va crede că a murit în furtună."

Îndreptîndu-și capul împotriva vîntului, și-a apucat cu mîna colierul de mărgelă, simbolul vrăjitorului, încrezîndu-se în el ca să-i poarte noroc.

Fulgerul a luminat și Orestil l-a văzut pe Victor, mai sus, la stînga lui: se îndrepta chiar spre muchia ascuțită a unei stînci mari.

"Bun," s-a gîndit Orestil, "el va cădea după stîncă și nimeni nu-l va mai găsi niciodată."

În acelaș moment, piciorul drept al lui Orestil

- Idiotule! a mîrîit Orestil. Spiritele nu vor lăsa niciodată ca pietrele să cadă peste noi.

- Orestil, eu te-am prevenit, spiritele nu pot să te ajute.

- Poate Dumnezeuul tău sa ne ajute? a întreat Orestil.

- El este singurul care poate ajuta. El ne iubește. Indiferent ce se întîmplă, eu știu asta, și tu poți să cunoști dragostea lui.

- Dă-i voie să ne spună cum, îndrăzni doamna Orestil; mai ales că a venit pe furtună ca să ne anunțe.

- Bine, acceptă Orestil obosit, dar el își ascunse fața în mîni.

Ti-Fam a privi în sus la Victor, vru și ea să-l asculte puțin.

- Singurul Dumnezeu adevărat, zise Victor, este mai mare decît toate spiritele; El a făcut toate lucrurile și este un Dumnezeu care ne iubește.

- Iubește, repetă doamna Orestil, încercînd să vadă dacă acest cuvînt este tot atît de frumos spus cînd îl rostește ea.

- Da, dădu din cap Victor. Dumnezeu vă iubește. El nu vrea să vă lase să trăiți cu frica acelor spirite rele. El vrea ca voi să vă temeți de păcat.

- Păcat, a mîrîit Orestil, cine ești tu ca să-mi vorbești mie despre păcat?

- Păcatul nu este pentru că eu nu am păcătuit, a spus Victor; da, și eu am păcătuit. Biblia, -Cuvîntul lui Dumnezeu, spune: "Toți au păcătuit" - Romani 3:23 dar Dumnezeu a făcut ceva pentru păcat. Dumnezeu Fiul, Domnul Isus Hristos, care niciodată nu a păcătuit, a murit pe cruce pentru toate păcatele noastre. Toți acei care îl primesc pe Domnul Isus ca Salvatorul lor, au păcatele iertate. Nimeni nu trebuie sa trăiască în frică, încercînd să roage spiritele să nu-i facă rău.

- Dar, și doamna Orestil privi cu înflăcărare la el, ce zici despre vrăjitorii. Văd că acei care cred ca și dumneata, nu poartă obiecte vrăjite.

- Așa este. Biblia spune: "...nu se va mai uita spre altare, care sînt lucrarea mîinilor lui, și nu va mai privi la ce au făcut degetele lui," Isaia 17:8.

- Eu am să privesc la Dumnezeul dumitale acum, a spus doamna Orestil, spre norocul ei.

- Și eu îți spun să pleci de aici, țipă Orestil la Victor. Tu vorbești împotriva mea, împotriva lucrurilor pentru care îmi petrec viața făcîndu-le; pentru că fac vrăjitorii, spiritele nu-mi vor face rău. Pleacă de aici.

Victor își plecă capul:

- Este casa dumitale Orestil; eu îți respect dorințele. Doamnă Orestil, Dumnezeu va fi de mare

preț pentru dumneata; încrede-te în El.

Îndată ce ușa se închise, Orestil se întoarse spre soția lui:

- Cum poți să crezi minciunile pe care le spune omul acela?

- Eu simt în inimă că el spune adevărul; nu mi-e frică, în locul fricii am pace aici, a zis ea arătînd cu mîna spre inimă.

- Acel om a produs destule necazuri, a zis Orestil și s-a ridicat; sigur am să-i fac acea vrăjitorie a mea, care acționează împotriva lui.

Scena 16

- Ce ai de gînd să faci, tată, exclamă Ti-Fam. El își luase cuțitul lui cel mare.

- Nu, a încercat doamna Orestil să-l împiedice.

- Nici tu, nici nimeni altcineva nu mă poate împiedica acum.

- Numai adevăratul Dumnezeu poate, a contrazis doamna Orestil pe soțul ei.

Orestil s-a uitat la ea: fața ei era albă de supărare.

Atunci el s-a întors iute și a ieșit repede afară în vîietul vîntului și în ploaia care curgea într-una.

- Victor a făcut rău că a vorbit împotriva lui tata și a spiritelor, suspină Ti-Fam plîngînd, dar nu vreau ca tata să-l omoare.

CAPITOLUL 3

(Se folosesc ilustrațiile pe flanelograf de la nr.17 la nr. 24)

Rugăciune și o pasăre rotinduse.

Scena 17

Orestil mergea cu grabă de-a lungul cărării care ducea la casa Mariei. El ținea înșfăcat cuțitul lui mare într-o mîna, iar cu cealaltă își apăra ochii de ploaie, uitîndu-se după Victor.

"Victor e un bun cățărător, dar eu sînt și mai bun," se gîndea Orestil. "Eu o să fiu în stare să-l prind pe un loc drept, lîngă stîncile mari;oricine va crede că a murit în furtună."

Îndreptîndu-și capul împotriva vîntului, și-a apucat cu mîna colierul de mărgel, simbolul vrăjitorului, încrezîndu-se în el ca să-i poarte noroc.

Fulgerul a luminat și Orestil l-a văzut pe Victor, mai sus, la stînga lui: se îndrepta chiar spre muchia ascuțită a unei stînci mari.

"Bun," s-a gîndit Orestil, "el va cădea după stîncă și nimeni nu-l va mai găsi niciodată."

În acelaș moment, piciorul drept al lui Orestil

alunecă într-un sant adânc; el gemu de durere cu celălalt picior îndoit sub el. Spiritele erau supărate; ele n-au vrut să-l ajute. Orestil a început să strige. Tunetul a troznit scurt și s-a oprit. Vrajitorul striga cu toată puterea. El strigă fără încetare.

În cele din urmă el a auzi un alt strigăt. Era vocea lui Victor. Iar Victor a porni poticnindu-se pe urmele lui Orestil.

- Ajută-mă, a gemut Orestil de durere. Eu, eu, am vrut să mă duc la ai Mariei, deoarece apa venea tot mai repede, a mințit Orestil. Veniind la voi după ajutor piciorul mi-a alenecat în gaura asta și mi s-a răsucit. Ajută-mă doar pîna la coliba aceea nouă de lângă stîncile mari și am să fiu mai bine.

Scena 18

Victor puse brațul stîng al lui Orestil de-a curmezișul umărului său și trasecu grijă, ușurel, piciorul.

- Eu fac aceasta în numele Domnului Isus Hristos, zise el.

Ridicîndu-l și trăgîndu-l după el, Victor reuși să-l ducă pe vrăjitor la noua colibă, ferit de vînt și de ploaie.

- Orestil, eu ți-am spus adevărul, a zis Victor. Este mare pericol în vale; pietrele de pe vîrfurile muntelui pot veni la vale în orice moment, casa ta va fi acoperită de noroi și pietre. Cei mai mulți au crezut înștîlîntarea mea, ei s-au dus în siguranță doamna Orestil și Ti-Fam nu sînt în siguranță. Lasă-mă să merg să le aduc aici.

- Nu, muntele nu poate să cadă pe casa lui Orestil. Eu am rugat spiritele. Ele își manifestă supărarea acum prin această furtună, pentru că soția mea le-a întors spatele, dar ele nu vor lăsa muntele s-o omoare.

În aceeași clipă ei au auzit un bubuit puternic. Nu de tunet; el nu se opri; ci cresc tot mai mult, tot mai tare. Se darîmase muntele.

Orestil țipă:

- Soția mea, micuța mea Ti-Fam ..Trebuie să mergem. Tu trebuie să mă ajuți.

Întruna se auzea zgomotul stîncilor căzînd, troznind și rostogolindu-se la poalele muntelui.

După mult, mult timp zgomotul groaznic s-a oprit. Victor î-l ajută pe pe vrăjitor să se ridice, și cei doi au început să coboare încet muntele. Pietrele și noroiul umpluseră cea mai mare parte a văii.

- Hai mai repede, zise Victor, casa dumatăle a fost pe muchie, poate că doamna Orestil și Ti-Fam mai trăiesc.

Orestil gema de durere, sprijinînduse de Victor, și încerca să neargă mai repede.

Scena 19

Cînd a ajuns pe vîrfurile grămezii mari de pietre și noroi, Orestil îndurerat căzu în genunchi și începu să sape. Deodată văzu ceva care-l făcu să oprească săpatul.

- Soția mea este moartă, zise el încet și amărît. Spiritele...nu...au...protejat-o.

Scena 20

Ti-Fam gîfîia încercînd să respire, nisip și pietriș îi cădeau în gura. Disperată, încerca să-și miște brațele, și picioarele. Povara copleșitoare a pămîntului se părea că o înăbușă. Ea împinse și iar a împinse pîna reuși să scoată o mîna afară. Atunci...ea auzi vocea tatălui ei:

- Ti-Fam trăiește! Repede, ajută-mă să îndepărtez noroiul.

- Tăticule, o, tăticule, sînt rănită toată, peste tot.

- Știu, copila mea, dar nu te mișca.

- O vreau pe mama, unde este ea?

Un plîns cu suspine porni de pe buzele acestui om tare.

- Mama este moartă. Tu și Rosa, sora ta măritată, sînteți tot ce mai mi-a rămas. Toți cei care au rămas în vale au murit.

Ti-Fam părea că nu înțelege cuvintele."Mama moartă?" Cum degetele ei bîjbîiau după usturoiul de la gît, l-a văzut pe Victor."Ce se întîmplase?" Tatăl ei luase cuțitul cel mare ca să-l omoare pe Victor, dar el era aici, stătea drept și viu. Ea auzi pe Victor spunînd:

- Ea este rănită rău și are febră; eu mă rog ca Dumnezeu să-i aducă pe misionari s-o ajute.

- Tu glumești, mormăi Orestil printre dinți; munții noștri sînt abrupti și misionarii sînt palizi și fără putere.

- Eu mă voi ruga, a spus Victor cu blîndețe; Domnul Dumnezeu aude. Misionarii vor veni.

- Prostule, a șuierat Orestil, drumurile nu se mai cunosc.

Scena 21

Nu după mult Victor a strigăt:

- Au venit! Dumnezeu ne răspunde la rugăciune așa cum a ascultat și rugăciunea lui Ilie.

Victor exclamă:

- Ia te uită! Domnul și doamna Wallace Turnbull sînt amîndoi aici! Dumnezeu nostru minunat i-a ajutat să treacă peste munte, chiar dacă multe drumuri nu se mai cunosc. Am știut că ei vor ajunge aici.

Ti-Fam se simți ridicată cu grijă. Victor o ducea spre misionari.

- Ti-Fam este singura care a supraviețuit dintre toți care au fost în avalanșă. Ea este rănită rău,

a explicat Victor familiei Turnbull.

- Biata copilă, zise doamna Turnbull.

Ti-Fam se uita în sus și văzu o față bună, draguță și iubitoare.

Scena 22

Fără întârziere doamna Turnbull i-a dat Ti-Fam-ei medicamente. Cu mâini grijuli o curăța de noroi și îi pansă tăieturile și umflăturile. Apoi doamna Turnbull zdrobi o banană și cu răbdare o ajută pe Ti-Fam să mănânce.

"Dumnezeului Ilie aude," se gîndea Ti-Fam, "și răspunde. Este adevărat."

Doamna Turnbull opri limbura la jumătatea drumului spre gura Ti-Fam-ei. Și ascultînd ea zise:

- Se aude ca un avion!

- Nu, răspunse domnul Turnbull din spate, el se întoarce înapoi; norii sînt prea grei. Trebuie să așteptăm pîna mîine dimineată. Să mergi pe munte este atît de periculos; așa că avem nevoie de ajutor care să ne ducă la stația de misiune.

"Atunci Dumnezeu lor nu-i aude întotdeauna," se gîndi Ti-Fam. "El nu este mai bun decît spiritele." Și căzu într-un somn adînc.

Spre ziuă se trezi și-l văzu pe tatăl ei stînd lîngă ea.

- Tăticule!

- Liniștește-te, copila mea, eu m-am tîrit pîna aici ca nimeni să nuți facă vreun rău.

- Tăticule, n-a venit avionul. Dumnezeu misionarilor nu este mai bun decît spiritele. Rămîi cu mine.

- Am să rămîn.

- Tăticule, te iubesc.

Norii au fost negri și grei toată ziua așa și a doua zi; dar în a treia zi doamna Turnbull strigă deodată:

- Priviți, un elicopter.

Ti-Fam se uită în direcția pe care o arăta doamna Turnbull și văzu un obiect straniu în aer. El ateriză la o mică distanță de ei, și din el ieși un tînar în uniformă.

Ti-Fam s-a uită la tatăl ei. Ochii lui arătau surprinși de acelaș gînd ca și al ei.

- Tată, s-a întîmplat exact ce au spus misionarii că are să se va întîmpla!

El nu răspunse.

Ti-Fam a văzu pilotul intrînd în elicopter și-l urmări cum zbură rotinduse, în sus spre cer. După puțin timp se întoarse cu cutii mari de alimente și medicamente.

Rosa, sora mai mare, căsătorită, a Ti-Fam-ei, a alergat spre ei.

- Tată, Ti-Fam... noi am crezut că au murit toți. Cînd am auzit că trăiți, am venit imediat Surioară,

tu și tata puteți veni să stați în casa noastră.

Scena 23

Doamna Turnbull văzu privirea îngrijorată a lui Orestil. Ea veni spre ei și îi întrebă:

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Ea este Ti-Fam a mea, a arătat dînd din cap Orestil, ei nu merge bine.

- Știu, aprobă cu privirea doamna Turnbull, privind cu tristețe. Noi am făcut aici tot ce am putut pentru ea. Ar fi mai bine dacă ea ar fi dusă la stația misionară.

- Nu, nu, zise Orestil.

- Nu, murmură Ti-Fam. Nu vreau să merg.

- Dar tu te vei simți mai bine, acolo și mama mea, Granny Holdeman, ea te va îngriji.

- Oh, se gîndi Ti-Fam, ea dorea să o revadă din nou pe Granny. Oare cum ar putea ei să o ia și să o ducă la stația misionară, se mira ea.

Ea se miră și se-a întrebă pînă duminică dimineată, cînd pilotul veni jos cu elicopterul, pe un loc drept. Doamna Turnbull se întoarse spre ea:

- Ti-Fam, e loc pentru tine, ca să mergi cu elicopterul la misiune; are voie să meargă? întrebă doamna Turnbull pe vrăjitor.

- Nu, nu, Ti-Fam nu va merge în acel obiect zburător, zise Orestil; pentru că e prea periculos.

- Dar și domnul Turnbull și eu vom merge în el. Și pilotul zboară tot timpul cu el. Este cel mai bun lucru pentru Ti-Fam. Te rog, las-o să meargă, insistă doamna Turnbull.

Orestil s-a uită spre fata lui mai mare, Rosa; aprobă din cap, spunîndu-i s-o lase pe Ti-Fam să meargă cu familia Turnbull în elicopter.

Scena 24

- Bine, zise Orestil încet, Ti-Fam trebuie să se facă bine, ea poate merge cu voi. Plin de durere schiopătă pe lîngă Ti-Fam, în timp ce o duceau la elicopter. Ei erau gata să o ridice înăuntru, cînd ochii lui întunecați s-au strîns, el se apropiă de ea și-i șopti:

- Poți merge la misiune, dar dacă îi ascuți pe misionari, am să te blestem, chiar și pe tine, propriul meu copil.

CAPITOLUL 4

(Se folosesc ilustrațiile pe flanelograf de la nr.27 la nr. 32)

O călătorie spre casă și un foc arzînd

Scena 25

După ce elicopterul ateriză pe aeroport, Ti-Fam

- Mulțumesc doamnă Granny, și a început să alerge. Ea a găsit pe domnul și doamna Turnbull:

- Eu sînt a Bibliei, L-am primit pe Domnul Isus ca Salvator al meu din păcat, le-a spus ea cu respirația tăiată.

Cînd Ti-Fam a putut să citească, a primit cartea ei proprie, Noul Testament. Ea nu vroia să se gîndească ce are să se întîmple cînd se va întîlni cu tatăl ei, vrăjitorul.

Scena 29

Și apoi într-o zi el a venit după ea:

- Sora ta măritată, Rosa, este bolnavă, soțul ei și copilășul Pierre, sînt și ei bolnavi. Trebuie să vii să-i ajuți.

Soarele era chiar pe apuse în spatele munților cînd ei porniră spre casa Rosei. Orestil începu a spune:

- Uită-te acolo Ti-Fam! Acela este noul templu pe care l-am construit dumnezeilor. Acum spiritele lor vor fi fericite. Primul lucru pe care am să-l fac, va fi un nou talisman pentru tine.

- Tăticule,... dar vrăjitorul nu a auzit; el mergea înainte spre noul templu.

Ti-Fam a rămas uitîndu-se după el, apoi o văzu pe Rosa.

Scena 30

- Rosa, chemă Ti-Fam pe sora ei. Rosa, uită-te, am adus ceva mîncare pentru copilăș, și niște boabe de porumb ca să le semănăm.

Rosa oftă adînc:

- Bine, dar înainte ca tu să plantezi aceste semințe, tata poate să le zdrobească, să le smulgă din pămînt.

- Este un ajutor, zise Ti-Fam.

- Ajutor! gifii Rosa; tu ai ascultat de misionari! Victor a ascultat de ei și s-a schimbat; apoi mama a ascultat de ei și s-a schimbat, și acum...tu!

- Da Rosa! Tu știi că am fost foarte bolnavă cînd m-au luat la misiune. Acum, vezi! Rănilile și umflăturile sînt toate vindecate. Nu mai am nimic!

- Tu întotdeauna nai avut nimic!

- Nu cred! Și m-au învățat să și citesc. Ti-Fam scoase Noul Testament. Eu am încercat să nu-i ascult, dar aceste cuvinte au venit în inima mea. Eu eram goală, ei mi-au umplut inima.

- Care sînt cuvintele? Ce au făcut ei?... Dar din întuneric s-a auzit vocea lui Orestil:

- Iată noul tău talisman, a zis el, întinzînd lui Ti-Fam o sticluță mică de tot.

Ti-Fam știa că nu va purta niciodată asemenea lucru.

Vitînduse la ea ochii lui se îngustară.

- E tîrziu, mîine dimineață am să vorbesc cu tine.

Ti-Fam se cutremură.

Dimineață cînd Ti-Fam se trezi, auzi copilășul plîngînd și niște pocnituri de bici în aerul proaspăt. Ea luă pe Pierre, în brața dar la auzul strigătului a tatălui ei îl și lăsă jos.

- Ti-Fam, pămîntul este pregătit;adu-mi semințele.

Scena 31

- Am să plantez eu semințele, a zis el. Dar mai întii am să cer spiritelor să oprească diavolul misionarilor.

- Misionarii sînt buni, zise Ti-Fam mușcîndu-și buza.

- Fata mea, te-ai schimbat? Ești de-a Bibliei?

Inima Ti-Fam-ei bătea sălbatic.

- Nu, șopti ea răgușit.

Vrăjitorul s-a întors și a plecat șchiopătînd spre templu. Ochii lui Ti-Fam s-au umplut de lacrimi, care-i cădeau pe obraji. Ea a plîns și s-a rugat:

- Scumpe Doamne Isuse mi-e frică, mi-e așa de frică. Te rog, te rog ajută-mă.

Atunci Ti-Fam l-a auzit pe micul Pierre țipînd. Ea alergă repede și luă copilășul care căzuse în foc; a înmuiat o mîină în apă și a atins-o de pămîntul tare. A făcut noroi și cu vîrfurile degetelor l-a întins ușor pe micile arsuri de pe obraz și piept.

Rosa a venit alergînd să vadă ce s-a întîmplat și Orestil s-a grăbit și el spre ele cît a putut de repede; el umbla încă greoi, șchiopătînd. Piciorul scrîntit în noaptea teribilei furtuni, încă nu se vindecase.

Scena 32

- A căzut Pierre în foc, gemu Rosa.

Orestil s-a întors spre Ti-Fam:

- De ce nu ai avut grijă de el?

- Eram în grădină. Nu l-am văzut, îmi pare rău.

Rosa, tăticule, lăsați-mă să-l iau pe Pierre la misiune. Granny are medicamente - el se va face bine.

- Nu! Și Rosa a luat copilășul plîngînd de la ea.

- Nu, misiunea n-are să te ajute, a zis Orestil. Tu vorbești minciuni. Tu te-ai schimbat. Ti-Fam, tu ești de-a Bibliei?

Pentru un moment Ti-Fam a rămas tăcută; apoi a stat dreaptă ca un fir tînar de iarbă și a spus:

- Da, tăticule, eu am primit pe Domnul Isus Hristos ca Salvatorul meu din păcat. El a murit pentru mine. El mă iubește. El o iubește pe Rosa și pe Pierre. Tăticule, El te iubește pe tine! Această carte spune despre El.

Ti-Fam a scos din sîn Noul Testament al ei.

Ochii vrăjitorului au scînteiat; i-a smuls cartea din mîină și i-a rupt-o în bucăți, sărînd în jurul ei; apoi s-a oprit și a strigat:

- Dacă tu ții învățătura Bibliei, și tu și copilul veți muri... S-a întors și a luat-o șchiopătînd cu repeziciune spre templul lui.

CAPITOLUL 5

(Se folosesc ilustrațiile pe flanelograf de la nr.33 la nr.40)

O chemare pentru foc și o chemare pentru ajutor

Scena 33

Cîteva zile mai tîrziu, cînd Ti-Fam se duse după apă, o văzu pe sora ei Rosa cu băiețelul Pierre, bolnav și slab.

Ti-Fam s-a mirat că nu-i spusese și ei cuvintele din Noul Testament care fusese rupt. Imediat și-a amintit un verset pe care-l învățase: "Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide" - Matei 7:7.

- Dragă Doamne Isuse, eu îți cer din nou! Te rog ajută-l pe Pierre să se facă bine, și te rog arată-mi ce să fac.

Ti-Fam a stărui să vorbească cu Rosa ca să-l ducă pe Pierre la misiune:

- Dragă Rosa, eu știu că misionarii pot să ne ajute; ei m-au făcut pe mine sănătoasă; eu am văzut pe mulți venind la misiune, chiar băieți și fete care căzuseră în foc, și au fost ajutați.

- Poate că i-au ajutat; am să mă mai gîndesc la asta; spuse Rosa îngîndurată.

- Dragă Doamne Isuse, s-a rugat Ti-Fam în noaptea aceea înainte de a merge la culcare, te rog ajută pe Rosa să vadă că misionarii îl vor ajuta pe Pierre și pe ea.

Ti-Fam s-a trezit noaptea; auzind un zgomot afară, ea merse în vîrfurile picioarelor la fereastră și privi; ea văzu pe cineva umblînd încet în umbrele unui foc mic. În lumina lunii, Ti-Fam a văzut că era Rosa cu micuțul Pierre în brațe. Deodată văzu că sora ei se întoarce și se pune pe drum. Trebuie că ea merge la misiune!

- Dragă Doamne Isuse, s-a rugat ea, te rog să-i dai putere Rosei să ajungă acolo și te rog să-i porți de grijă.

În noaptea aceea ea nu doarmi deloc; cum se lumină de zi, ea ieși în grădină. Colți verzi de porumb tocmai răsăriseră. Grădina era minunată; ei vor avea hrană din belșug. Apoi văzu pe tatăl ei venind.

Scena 34

- Unde este Rosa? întrebă el.
- A plecat, a răspuns Ti-Fam simplu.
- Unde este Pierre?
- Rosa l-a luat cu ea.

- A trebuit să meargă la misiune! țipă el. Cînd au plecat? Am să mă duc după ei și am să-i aduc înapoi.

- Au plecat acum cîteva ore; era întuneric, dar luna strălucea și Rosa a putut să vadă drumul.

- Dar Rosa va auzi despre Dumnezeuul misionarilor.

- O tătucule, da; și tu trebuie să ascuți. El este un Dumnezeu minunat - de aceea misionarii fac aceste lucruri. Noi am primit de la ei medicamente și alimente - dar cel mai important lucru - ei au spus la fiecare despre Domnul Isus. El a umplut inima mea, eu sînt schimbată. Nu mă mai tem de spirite și nu mă mai tem de tine.

Dumnezeu urăște păcatul, tătucule, dar El vrea ca noi să fim în familia Lui; așa că El a venit pe pămînt ca un copilăș a crescut și apoi a murit; dar nu ar fi trebuit să moară pentru că El nu a păcătuit niciodată. El a murit pentru noi, așa că niciodată nu o să mai fim cu diavolul. Dacă credem ca Isus a făcut aceasta, atunci El este Salvatorul nostru și noi sîntem născuți din nou - noi sîntem în familia Lui Dumnezeu. Cartea lui Dumnezeu ne spune totul despre aceasta.

- Dragă tătucule, eu te iubesc, a zis Ti-Fam privind la fața lui. Eu vreau ca și tu să-L primești pe Domnul Isus ca Salvator al tău din păcat.

- Ti-Fam, a vorbit Orestil rar, tu ști că tătucu este singuratic...și fricos... și foarte rău. Tu nu m-ai iubi pe mine dacă ai ști cît de rău sînt.

Mîna vrăjitorului tremura cînd a pus-o pe umărul Ti-Fam-ei.

- Eu am nevoie de adevăratul Dumnezeu, dar...nu sînt sigur; trebuie să mai aștept.

După mai multe zile Ti-Fam a văzut-o pe Rosa venind cu Pierre. Ea a alergat să-i întîlnească și a mers apoi fericită lîngă sora ei.

- O, Rosa, Pierre arată așa bine! Ce mai fac domnul și doamna Turnbull? Ce face Granny?

- Toți sînt bine și mi-au dat ceva pentru tine! I-am spus lui Granny că tata ți-a rupt Noul Testament. Vezi? Ți-a trimis altul nou!

- Mulțumesc, mulțumesc, a zis Ti-Fam. O, Rosa, ai ascultat cuvintele din Cartea lui Dumnezeu?

- Da, surioară dragă, eu am primit pe Domnul Isus Hristos ca Salvator al meu din păcat! Dar ce va face tata acum?

- Cînd are să-l vadă pe Pierre și pe tine, are să creadă și el!

Scena 35

Cum urcau ei, Orestil s-a uitat cu multă atenție la Pierre și la Rosa:

- Văd că Pierre și tu Rosa, sînteți mai bine, a zis Orestil încet.

- Dumnezeuul misionarilor este minunat, a zis Rosa.

Tăticule, trebuie să-L primești și tu pe Domnul Isus.

El și-a trecut palma peste ochi:

- Poate într-o zi. Aerul este rece. Mă tem că la noapte are să înghețe. Am să vorbesc cu voi mâine dimineață.

A doua zi de dimineață, vrăjitorul a strigat din grădină:

- Ti-Fam, Rosa, uitați-vă! Porumbul este distrus!! Înghețul l-a distrus de tot. Imi cereți să-L primesc pe Hristosul vostru și să mă nasc din nou. Ha-ha! Vedeti că Dumnezeu vostru nu are putere peste tot? Unde este El acum?

După mai multe zile, Orestil s-a cățărat încet pe munte, cu Ti-Fam, ca să facă rost de alimente.

Deși soarele era fierbinte, el tremura. A încercat să meargă mai repede, dar îl durea piciorul mai tare decât oricând. Atunci un ecou a traversat muntele și a auzit pe cineva chemând:

- Hello-oo, hello-o-o.

- Du-te și vezi cine este, a zis Orestil Ti-Fam-ei. Ti-Fam a alergat înainte. Orestil schiopăta în urma ei.

Îndată a văzut-o pe Ti-Fam vorbind cu un străin înalt care zîmbea.

Vrăjitorul l-a recunoscut pe domnul Turnbull și pe soția lui. "Ce făceau ei aici din nou?"

- Avem vești bune pentru voi, a zis domnul Turnbull. Când au auzit creștinii din America despre înghețul porumbului, au vrut să vă ajute. Ei au trimis bani, așa că vă putem da destule semințe de porumb pentru un nou semănat și alimente destule să vă ajungă pînă la nouă recoltă. Ei au făcut aceasta în numele Domnului Isus, deoarece ei vă iubesc și vor să vă ajute.

Orestil a rămas cu gura căscată. "Alimente"-lui îi era foame-el urma să aibe ceva de mîncare; dar dacă lua alimentele de la misionari, oamenii s-ar întoarce de la el și de la spirite. El n-ar mai putea vinde talismane niciodată.

Scena 36

Imediat a pornit schiopătînd printre oamenii care erau adunați și a stat înaintea lor țipînd:

- Acești oameni, a amenințat el cu pumnul la doamna și domnul Turnbull, v-au adus alimente otrăvite! Ei vor ca noi toți să murim!!! Eu Orestil, vrăjitorul voi face o ceremonie cu duhurile, la noapte. Voi cere spiritelor să îndeparteze otrava.

- Pleacă de aici, Orestil! au strigat cîțiva oameni.

El a plecat încet spre casă și s-a așezat jos lîngă foc. El a vrut să aștepte și să demonstreze acest lucru.

Scena 37

După mult timp a simțit mîna Ti-Fam-ei pe umărul lui.

- Imi pare rău că nu am venit cu tine acasă tăticule,

dar am adus alimente; ne-au dat tot ce ne trebuie.

- Sînt otrăvite, a mormăit el.

- Nu, a zis Ti-Fam încetîșor. Și... tăticule... Victor are de gînd să vină în fiecare duminică să ne vorbească despre Domnul Isus și în curînd oameni vor construi o biserică.

Orestil se smuci într-o parte:

- Victor și o biserică - NŪ! Nu se va întîmpla niciodată! Am să fac o vrajă puternică pentru el!

"Dar... Victor a predicat în fiecare duminică și nu i s-a întîmplat nimic. Mulți au primit pe Domnul Isus ca Salvator al lor din păcat. Apoi poporul construii biserica. Unde sînt spiritele?" -s-a gîndit Orestil, "unde este puterea lor? de ce nu vor să-l asculte?"

Intr-o duminică, Orestil s-a dus să vadă acoperișul de coceni al bisericii. Prin deschizătura ușii, l-a văzut pe Victor vorbind poporului. S-a apropiat fără să facă vreun zgomot.

- Voi m-ați văzut pe mine că m-am schimbat, le spunea Victor; eu mă luam după vrăji, eram fricos și singur și mizerabil. Intr-o zi am auzit Cuvîntul Bibliei și inima mea a zis: "Cartea neagră spune adevărul, ea spune despre Dumnezeu adevărat care mă iubește atît de mult, că a trimis pe propriul Lui Fiu, Domnul Isus Hristos, să moară pentru păcatele mele!" Eu l-am primit pe Domnul Isus Hristos ca Salvator al meu din păcat. Acum nu mai mi-e frică de spirite. Acum nu mai sînt singur. Isus, Fiul Dumnezeului adevărat, este întotdeauna cu mine.

Orestil a scuturat cu supărare colierul lui de vrăjitor; a pornit schiopătînd spre casă și a intrat în templul lui de vrăjitorie. El a vorbit în fața sticlelor, unde credea că locuiesc spiritele:

- Aceasta este ultima voastră ocazie, spiritelor! Arătați-vă puterea în noaptea aceasta! Arătați fiecare ce puteți!

Apoi a vorbit furios, spărgînd dulapul lui dintr-o lovitură:

- Arătați-mi arătați-mi puterea voastră! Distrugeți biserica cu foc, la noapte!

Cînd a venit noaptea, Orestil s-a ascuns cu grijă într-un loc de unde să poată vedea biserica. A urmărit oră după oră; nu se vedea nicio licărire de lumină sau vreun troznet de flacăra. "Eu am greșit," se gîndea mereu. Apoi i-a venit alt gînd; duhurile voiau să-și arate puterea, ajutîndu-l pe el să dea foc bisericii. S-a grăbit înapoi spre casă. Fără să facă vreun zgomot, a luat un lemn aprins și ascunzîndu-i flacăra, a pornit spre biserică. Tocmai răsărea soarele, cînd Orestil pășea ușor, în vîrfurile picioarelor spre o parte a bisericii. Pentru un moment l-a oprit un zgomot.

Scena 38

Apoi a apropiat lemnul aprins de muchia acoperișului de coceni...

O mîna puternică i-a tras brațul în jos și l-a întors într-o parte.

- Victor ... a gifit el. Corpul lui Orestil s-a aplecat; el a căzut la pămînt. Spiritele lui nu au avut nicio putere.

- Domnul Isus m-a trimis Orestil să-ți spun că El te iubește și pe tine, a zis Victor.

Vrăjitorul s-a uitat în sus.

- Victor, a zis el dogit, poate Salvatorul tău, Domnul Isus Hristos, să iubească un om ca mine? Eu m-am luat după spirite, am mințit și am încercat să omor și să dau foc. Poate El să mă iubească pe mine?

Scena 39

Victor i-a spus din nou despre Dumnezeu care iubește pe fiecare, chiar și pe cel mai mare păcătos. El i-a spus cum Domnul Isus, Dumnezeu Fiul a murit și a înviat ca să plătească pentru fiecare păcat al fiecăruia. I-a mai spus cum fiecare, inclusiv Orestil, poate fi salvat din păcat, primind pe Domnul Isus ca Salvator al lui.

(Recomandare pentru învățător: dacă ai îndemnul, poți să le spui povestirea salvării în cuvinte proprii, folosind cartea cu imagini - scena 39 ca orientare -)

- Eu am fost rău, a zis Orestil cu umilință; acum am să părăsesc toate spiritele ca să-L urmez pe singurul Dumnezeu adevărat. Eu știu că El mă iubește. Eu cred tot ce mi-ai spus tu, și îl primesc pe Domnul Isus ca Salvatorul meu din păcat.

Atunci Ti-Fam și Rosa au înțeles ce s-a întîmplat. Ti-Fam a apucat mîna tatălui ei și a început să sară în jurul lui. Apoi s-a oprit:

- Tăticule dragă, te rog arde toate vrăjitoriile tale!

El a stat un moment și a spus gînditor:

- Este adevărat, eu sînt liber și inima mea este plină de pace și bucurie... Spiritele nu mi-au dat niciodată nimic; da, voi arde fiecare colier de măgele, fiecare talisman.

Scena 40

Orestil s-a dus în templul spiritelor și a scos afară toate lucrurile - le-a aruncat pe toate în foc. Cum urmărea flăcările, a luat colierul lui de vrăjitor făcut din măgele, și l-a întins lui Victor:

- Dă asta domnului Turnbull, a spus el clar, ca să știe că eu, Orestil, am primit pe Domnul Isus Hristos ca Salvator al meu din păcat!

**CE NE ÎNVATĂ VECHIUL TESTAMENT
CU PRIVIRE LA COPII ?**

1. Deut. 31: 12, 13 - Este POSIBIL ca un copil să se teamă de DUMNEZEU?
2. Ps. 78: 7 - Este POSIBIL ca un copil să-și pună nădejdea în DUMNEZEU?
3. I Sam. 3: 10 - Este POSIBIL ca un copil să răspundă la vocea DOMNULUI și după aceea să crească spiritual (religios) după Cuvînt?

**CE NE-INVATĂ NOUL TESTAMENT
CU PRIVIRE LA COPII ?**

1. Mat. 18: 6 - Este POSIBIL pentru cei mici să se încreadă în Domnul nostru Isus Hristos?
(În comparație cu Faptele 16: 31).
2. Efes. 1: 1, 6; 1, Col. 1: 2, 3; 20 - Este POSIBIL pentru copii să devină sfinți în sensul Sfintei Scripturi?
3. Ioan 3: 16, 1: 12 etc. Salvarea de-la pieire este promisă tuturor care cred în Domnul; ca și celor ce L-au primit. Aceasta include copiii dacă ei cred în El, sau de pe acum, deja L-au primit. Nu se cunoaște limita de vîrstă.

**SÎNT EXEMPLE PRIVIND OAMENI
CARE S-AU NĂSCUT CA ȘI COPII ?**

Natural că sînt. Mii de oameni au ajuns să cunoască pe Hristos la vîrsta copilăriei. Putem să-l amintim pe Polycarp (La vîrsta de 9 ani), Corrie Ten Boom (5 ani) și Contele Zinzendorf (4) patru ani).

**CE SPUN CONDUCĂTORII CREȘTINI DESPRE
POSSIBILITATEA COPIILOR DE A FI SALVAȚI ?**

Charles Spurgeon, "Un copil de 5 ani, dacă este instruit cum se cuvine, poate să aibă o credință la fel ca și un adult."

Stephen Olford, "Eu cred în posibilitatea evanghelizării copiilor din trei motive: (1) Pentru că eu m-am renăscut cînd aveam numai șapte ani. (2) Pentru că istoria generală a evanghelizării arată că, pe de o parte, marea majoritate a convertirilor iau loc înainte de vîrsta de douăzeci de ani. (3) Pentru că, Sfînta Scriptură ne arată limpede că, tineretea este timpul adecvat de întoarcere la Dumnezeu. (Eccl. 12: 1)

**ESTE ÎNTR-ADEVĂR POSIBIL CA UN
COPII SĂ ÎNȚELEAGĂ CALEA SALVĂRII ?**

Cît de mult trebuie să înțeleagă cineva, înainte de a fi salvat ?
a/ Să fie conștient că a păcătuit.

b/ Neapărat să cunoască în oarecare măsură, că Domnul nostru Isus Hristos a murit pentru el, ea, pe cruce.

c/ Trebuie să se căiască pentru păcatele săvîrșite și să-L primească pe Isus ca și Mîntuitor.

Poate un copil mic să înțeleagă aceste trei lucruri ? Răspunsul este "DA" (mulți copii pot).

**LA CE VÎRSTĂ POATE UN COPII MIC SĂ SE
RENASCĂ ?**

Sfînta Scriptură nu ne spune pentru că, copiii diferă unul de altul. Unii ajung mai repede să înțeleagă, alții mai tîrziu. Copii de patru pînă la cinci ani, sînt capabili de a primi pe Hristos, unii copii nu sînt capabili să înțeleagă, așa că ei nu-L pot primi.

Noteaza că, în Matei 18 Isus pune accentul pe copilașii MICI care cred în El. (Mat. 18: 6).

Este absolut nescripturală, înainte de 12 ani (sau orice altă vîrstă) un copil nu poate fi regenerat. Aminteșteți că regenerarea este un lucru al Duhului Sfînt.

**PENTRU CA RENASTEREA UNUI COPII MIC ESTE
POSSIBILĂ, CARE ESTE RESPONSABILITATEA MEA ?**

1/ Să-i evanghelizez. Marcu 16: 15 zice: "Propovăduiți Evanghelia la orice făptură . . ."

Evanghelizarea copiilor implică trei lucruri:

a/ Citirea Evangheliei pentru ei.

b/ Lăsîndu-i să cunoască că vrei să-i ajuți și să-i călăuzești, dacă ei doresc să-L primească pe Domnul Isus ca și (Salvator) Mîntuitor.

c/ Sfătînd exact copiii care vin la tine pentru ajutor și călăuzire.

2/ Să urmărești cu grijă toți copiii care L-au cunoscut pe Mîntuitor. Mat. 28: 19, pune accentul pe faptul că, scopul nostru este de a crea "ucenici" ai Domnului.

?

ESTE POSIBIL

PENTRU UN COPII

SĂ SE NASCĂ DIN NOU?

OARE EI ÎNȚELEG ACEST LUCRU?

LA CE VÎRSTĂ?

ESTE POSIBIL?

CE NE SPUNE SFÎNTA SCRIPTURĂ?

CUM PUTEM NOI SĂ ȘTIM?

CE TREBUIE EU SĂ FAC?

CUM SE CONDUCE UN COPIL LA HRISTOS.

Întrebuințind cele cinci degete ale tale, poți ajuta arătând copiilor cum primești pe Domnul Isus Hristos.

Se află cinci lucruri foarte importante pe care Dumnezeu dorește ca tu să le cunoști. Nu toate lucrurile în viață sînt importante - de exemplu, care pantof ții să-l pui primul. Alte lucruri sînt mai importante, bucuria de-a cumpăra un costum de haine sau o rochie. Altele încă sînt foarte, foarte importante. Întrucît noi avem cinci lucruri importante, ele vor fi potrivite pe mîna ta. Aceasta îți va ajuta să-ți amintești fiecare problemă.

1/ DUMNEZEU MĂ IUBEȘTE.

Știi tu că Dumnezeu te iubește foarte, foarte mult - mai mult ca mămica, tătucu sau oricine? În Biblie noi citim, "Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea . . ." (Ioan 3: 16), și că mijlocitorul tău și al meu, a făcut aceasta? În alt loc, Dumnezeu spune, "Te iubesc cu o iubire veșnică" (Ieremia 31: 3). Iubirea Lui pentru noi, niciodată n-are sfîrșit. Ce minunat. Aceasta-i plăcerea, să crezi cu tărie pentru că noi cunoaștm Salvatorul nostru, și-L știm.

2/ EU AM PĂCĂTUIT.

Dumnezeu este sfînt și curat și Cuvîntul Lui este adevăr. "Toți am păcătuit . . ." (Romani 3: 23). Noi nu măsurăm bunătatea Domnului de sus. Ce este păcatul? (Să întrebăm copilul. Atunci îi arătăm că păcatul este neascultare de Dumnezeu- nu dorința după El) Personal îi faci lui întrebarea:

"Ai ascultat totdeauna pe părinții tăi? Ai mințit pe cineva? Ai fost rău sau supărat? Tu știi că chiar dacă nu ai putut gîndi de unul singur la ceva (lucru) rău, tu să săvîrșit, căci Dumnezeu încă a spus, "toți am păcătuit . . ." Biblia spune: "dacă noi spunem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri . . ." Păcatul trebuie să fie pedepsit: Însă Dumnezeu ne-a iubit așa de mult, că ne-a asigurat pe cineva care să ia pedeapsa noastră.

3/ HRISTOS A MURIT PENTRU MINE.

Toate păcatele noastre au fost puse asupra Lui. El a atîrnat pe cruce și suferind a murit, vărsînd sîngele Lui pentru noi. A treia zi, El a înviat din morți. (I Cor. 15: 3-4). El este iubirea lui Dumnezeu, un cadou pentru noi. Cînd ți se oferă un cadou, ce faci tu ?

4/ EU ÎL PRIMESC.

Dumnezeu zice: "Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii a lui Dumnezeu". (Ioan 1: 12) "Sîngele lui Isus Hristos Fiul Lui, ne curățește de orice păcat" (I Ioan 1: 7). Domnul Isus așteaptă ca să-L primești. El zice: "Iată Eu stau la ușă și bat; dacă orîce om (băiat sau fată) deschide ușa, Eu voi intra la el . . ." (Apocalipsa 3: 20). Ați vrea voi să-L mulțumiți Domnului Isus și să-L cereți să vină în inima voastră chiar acum? (Explică și vorbește despre inimă, că nu-nseamnă inima care pompează sîngele

prin corpul tău și a animalelor care fug repede, ci tu în realitate.) Tu poți să-i vorbești cu cuvintele tale personale; spune-i că tu știi că tu ești un păcătos, tu cunoști că El a murit în locul tău, și invită-L să vină în viața ta . . (Dă ocazie copilului să se roage).

Dacă într-adevăr l-ai spus Domnului drept, acum tu poți spune:

5/ EU SÎNT SALVAT.

Întrebă copilul la acest punct și ajută-l să vadă că el acum a fost salvat și că el poate ști că este adevărat, pentru că este Cuvîntul Domnului.

Unde este Isus acum? (Dacă copilul pare nesigur, permite-i să citească din nou cu tine cuvintele de la Apocalips 3: 20, pînă ce el a înțeles că, Hristos este în inima lui). Unde sînt păcatele tale acum? Vrei tu să fii pedepsit cîndva pentru păcatele tale? Dece? Ce a spălat calea păcatelor tale? (Ajută copilul să vadă că păcatele lui au fost plătite - ele sînt dispărute- spălate în sîngele Domnului Isus, și că el poate ști acest adevăr din Cuvîntul Domnului). Dumnezeu promite în biblie, "Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi . . ." (Evr. 13: 5). Ne putem încrede în promisiunile lui Dumnezeu. Oriunde mergem noi, Isus va fi cu noi. El nici odată nu ne va lăsa. Pentru că El este cu noi, vom dori să facem întotdeauna toate lucrurile, mulțumindu-l Lui.

Explică copilului că Dumnezeu îl vrea să crească în fiecare zi, tot mai mult în Fiul Său, Domnul Isus, și că El ia dat toate lucrurile să-l poată ajuta la creștere.

1/ Citește Biblia în fiecare zi.

2/ Discută cu Dumnezeu în fiecare zi.

3/ Spune-i totul Domnului Isus- mai ales că El te-a salvat-.

4/ Freventează școala Duminicală și Biserica.

Explică-i că Domnul Isus vrea să-l ajute să facă lucru drept, dacă se va încrede numai în El, va face aceasta. Ajută-l să vadă că unde-i păcatul, el trebuie mărturisit (spus) lui Dumnezeu. Dumnezeu promite ier-tarea. (I Ioan 1: 9).

